AAL - projekt: zalecenia ogólne

Proponowane problemy algorytmiczne są do opracowania *indywidualnego*. Może się zdarzyć, że to samo zadanie projektowe jest proponowane 2 lub 3 studentom w celu porównania różnych metod rozwiązania; w takim przypadku dodatkowe szczegółowe wymagania i oczekiwania zostaną przekazane takiemu zespołowi. Opracowywane algorytmy i realizujące je programy powinny spełniać następujące ogólne kryteria.

Język programowania. Projekty powinny być opracowane w standardowym C++. Z biblioteki standardowej można korzystać bez ograniczeń; trzeba natomiast zaniechać używania rozszerzeń dostępnych lokalnie (na przykład bibliotek <curses.h> lub <conio.h>). Program powinien być przenośny i dać się skompilować/wykonać zarówno na platformie Linux jak i Windows (Visual C++ 2008). Oprócz standardowych akcesoriów C++ można skorzystać z biblioteki <glut.h>, wspieranej w miarę przenośnie na obydwu platformach.

Samodokumentowanie. Każdy projekt powinien zawierać plik tekstowy ReadMe.txt, w którym należy umieścić zwięzłe informacje dotyczące organizacji kodu źródłowego oraz podstawowe dane o problemie i algorytmie. W szczególności powinna tam znaleźć się:

- "wizytówka" studenta
- krótka specyfikację problemu (albo przynajmniej tytuł problemu)
- · opis konwencji dotyczących danych wejściowych i prezentacji wyników
- · krótki opis metody rozwiązania, zastosowanych algorytmów i struktur danych
- informacje o funkcjonalnej dekompozycji programu na moduły źródłowe nagłówkowe i implementacyjne ("przewodnik" po plikach źródłowych)
- inne informacje dodatkowe o szczególnych decyzjach projektowych (np. ograniczenia dotyczące rozmiaru problemu, charakterystyki generatorów danych testowych, specjalne konwencje w alokacji pamięci dynamicznej, wymagania dotyczące typów parametryzujących szablony, konwencje związane z obsługą sytuacji wyjątkowych, itp.).

Plik ReadMe.txt nie zastępuje dokumentacji końcowej!

Każdy plik źródłowy musi być opatrzony komentarzem nagłówkowym z nazwiskiem studenta i tytułem problemu.

Dekompozycja. Program składa się z dwu logicznych części: części realizującej struktury danych i algorytmy potrzebne w rozwiązaniu problemu (definicja i implementacja odpowiednich klas) oraz z części realizującej interfejs użytkownika. Projektując warstwę algorytmiczną należy oczywiście brać pod uwagę potrzeby interakcji z użytkownikiem i stosowane konwencje wejścia-wyjścia, ale nie powinno to powodować sztywnego związania z tymi konwencjami (np. zmiana konwencji wewy z tekstowej na graficzną nie powinna wymagać modyfikacji warstwy algorytmicznej a jedynie modyfikację/uzupełnienie warstwy odpowiedzialnej za interfejs użytkownika).

Samoprezentacja programu. Program powinien zachowywać się bez tajemnic użytkowych. W szczególności jeden z typowych sposobów aktywacji programu (np. wg konwencji systemu UNIX) powinien pokazywać wszystkie prawidłowe formy aktywacji lub podawać nazwę pliku z informacjami dodatkowymi.

Wybór konwencji we-wy. Programy opracowywane są zasadniczo dla we-wy znakowego. Jest ważne, aby postać danych i wyników była możliwie prosta i czytelna dla użytkownika. W niektórych przypadkach, przy spełnieniu pewnych ograniczeń, można wyniki prezentować w postaci pseudograficznej. Dla niektórych problemów warto rozważyć możliwość prezentacji graficznej z użyciem biblioteki glut.h.

Dane wejściowe (instancje problemu). Wybór danych do testowania algorytmu powinien uwzględniać szczególne sytuacje istotne z punktu widzenia (1) badania poprawności (2) oceny złożoności. W większości przypadków generacja instancji problemów wg żądanych rozmiarów jest zagadnieniem samym w sobie i wymaga opracowania pomocniczych algorytmów generacji. Jeżeli dwa lub więcej projektów korzysta z tego samego sposobu reprezentacji danych wejściowych, to może powstać wspólny generator, jako oddzielna aplikacja (ewentualnie parametryzowana). Bezwzględnie prosimy unikać "zaszywania" w kodzie nazw plików z danymi wejściowymi czy z wynikami i innych usztywniających chwytów (np. umieszczania w danych statycznych instancji testowych problemu). Podczas uruchamiania i testowania można pozwoliś sobie na większą swobodę, ale ostateczna wersja powinna być pod tym względem "czysta".

Tryby wykonania. Program powinien umożliwiać 3 rodzaje wykonań:

- 1. wg danych dostarczonych ze strumienia wejściowego (standardowego lub pliku) dla sekwencji konkretnych problemów
- 2. wg danych generowanych automatycznie (ewentualną parametryzację generacji określa użytkownik)
- 3. wykonanie z generacją danych, pomiarem czasu i prezentacją wyników pomiarów. Dla niektórych problemów mogą być celowe inne tryby wykonania (do ustalenia z prowadzącym).

Styl. W programie należy przestrzegać zasady dobrego stylu kodowania (przejrzysty układ tekstu programu uwzględniający konstrukcje zagnieżdżone; odpowiednia zawartość i porządek konstrukcji językowych w plikach nagłówkowych i plikach implementacyjnych; stosowanie identyfikatorów ułatwiających zrozumienie kodu; zwięzłe komentarze dla funkcji nietrywialnych; komentarze objaśniające algorytm wewnątrz funkcji). Nazwy plików powinny sugerować ich zawartość i rolę w programie.

Przed przekazaniem projektu do oceny proszę przeczytać kod i usunąć pozostające zwykle po fazie uruchamiania rozmaite nieużytki, dziwne komentarze itp. Proszę także zatroszczyć się o uzyskanie kodu z czystą kompilacją (bez ostrzeżeń).

Dokumentacja. Wraz z programem źródłowym trzeba przekazać dokumentację końcową (dokument *Word* lub *pdf*) zawierającą opis problemu i metody (lub metod) rozwiązania, opis wykorzystywanych struktur danych i algorytmów pomocniczych oraz ocenę spodziewanej złożoności algorytmu. Prostą wskazówkę, którą należy kierować się przygotowując dokumentację programu, zawiera pytanie: *czy opis zadowoliłby mnie samego gdybym o problemie i jego rozwiązaniu miał dowiedzieć się z tego dokumentu?* Ewentualne dodatkowe ustalenia szczegółowe dotyczące zawartości dokumentacji końcowej należy uzgodnić z prowadzącym projekt.

Pomiary czasu wykonania. W każdym projekcie oczekuje się: (1) przeprowadzenia analizy złożoności zaproponowanego algorytmu oraz (2) wsparcia dla wykonywania eksperymentów z pomiarami czasu dla różnych (wybranych przez użytkownika) rozmiarów problemu. Wynikiem analizy jest oszacowanie asymptoty O(T(n)); wsparcie dla eksperymentów pomiarowych polega na możliwości rejestracji ciągu wartości $t(n_1)$, ... $t(n_k)$ konkretnych czasów wykonania dla instancji problemu o rozmiarach n_1 , ..., n_k i **generacji zestawienia wyników jak w poniższej tabeli**. Jeśli ocena teoretyczna T(n) jest zgodna z wynikami pomiarów, to potwierdzenie tego powinno być natychmiast widoczne w tabeli.

Algorytm z asymptotą $O(T(n))$		
n	t(n)[ms]	q(n)
n_1	$t(n_1)$	
n_2	$t(n_2)$	
$n_{mediana}$	$t(n_{mediana})$	1.0
	••••	
n_{k-1}	$t(n_{k-1})$	
n_k	$t(n_k)$	•

Przez q(n) oznaczono (znormalizowany dla $n_{mediana}$) współczynnik zgodności oceny teoretycznej z pomiarem czasu:

$$q(n) = \frac{t(n)}{cT(n)} = \frac{t(n) T(n_{mediana})}{T(n) t(n_{mediana})}$$

Według takiej tabelki łatwo ocenić, czy ocena teoretyczna jest dobra (w kolumnie q(n) wszystkie wartości bliskie 1), czy też w ocenie T(n) nastąpiło przeszacowanie (q(n) < 1) bądź niedoszacowanie (q(n) > 1). Użytkownik powinien móc wybrać rozmiary problemu, dla których zostaną przeprowadzone pomiary. Pomiary czasu powinny korzystać ze standardowych, przenośnych, akcesoriów biblioteki C++ (funkcja clock () z biblioteki <ctime>).

Terminy. Do dnia 19 kwietnia 2012 trzeba przygotować koncepcję rozwiązania problemu i przedstawić ją prowadzącemu projekt do zaakceptowania. Niedotrzymanie terminu może spowodować zmniejszenie liczby punktów za projekt (do 5p za tydzień opóźnienia). Zakończenie projektu (prezentacja ostatecznej wersji algorytmu i przekazanie dokumentacji końcowej) przypada na dzień 31 maja 2012; termin 14 czerwca przeznaczony jest na ewentualne uzupełnienia / korekty projektu według ustalenia z prowadzącym.

Konsultacje dotyczące projektu przewidziane są w **czwartki od 14:15** lub w innych terminach uzgodnionych indywidualnie z prowadzącym.

A.Pajak